

V ČEM JE RAZLIKA MED HOMEOPATSKIMI IN KONVENCIONALNIMI ZDRAVILI

Ker je cilj homeopatskega zdravljenja dinamična raven, so temu prilagojena tudi zdravila. V homeopatiji uporabljamo zdravila³, iz katerih je izhodna snov z razredčevanjem in pretresanjem postopoma odstranjena. Postopek je zelo preprost in se imenuje potenciranje. Razvil ga je Samuel Hahnemann in je rezultat njegovih dolgoletnih opazovanj in preizkusov. Ko je skušal kolikor je mogoče zmanjšati neželene učinke zdravil in je odmerke postopoma zmanjševal, je ugotovil, da ni vseeno, ali snov samo razredčuje ali pa jo med vsako fazo razredčevanja tudi dobro pretrese. Pri velikih razredčitvah je učinke zdravil zaznal samo, če je med razredčevanjem snovi tudi pretresal. Postopek je med zagovorniki stare šole medicine že takrat sprožil val skeepse in neodobravanja. Problem skeptikov in nasprotnikov homeopatije pa je vedno bil, da tistega, kar je trdil Hahnemann, nikoli niso preverili v praksi.⁴

Ker homeopatska zdravila iztirjene fiziološke procese v organizmu ne regulirajo neposredno, temveč delujejo v ozadju, se tudi način njihovega predpisovanja razlikuje od tistega v šolski medicini. Predpisujejo se po načelu podobnosti (*similia similibus curentur*)⁵, kar se je kot ideja občasno pojavljalo že prej, vendar do Hahnemanna ni bilo nikoli uspešno preneseno v prakso. Po tem načelu se morajo simptomi in znaki zdravila, dobljeni v preizkusu zdravila, ujemati s simptomi in znaki pri bolniku.⁶

To pogojuje specifičen način preizkušanja homeopatskih zdravil. V homeopatiji se zdravila preizkušajo na zdravih prostovoljcih in ne na bolnikih ali živalih.⁷ Preizkušajo se z namenom, da se zabeležijo vsi učinki, ki jih ta zdravila lahko povzročijo, dobljeni podatki pa se kasneje uporabijo pri bolnikih, ki imajo podobne težave, kot so bile registrirane med preizkusom zdravila.⁸ V homeopatiji se torej zdravila ne preizkušajo z namenom, da bi ugotovili, katere bolezni

zdravijo, kot to počne šolska medicina, temveč z namenom, da bi ugotovili, katere simptome povzročajo oziroma kakšna je njihova patogeneza. Celotna homeopatska materija medika, ki je danes v uporabi, je nastala na takšen način.

Ko podatke o zdravilih zberemo, je načelo podobnosti simptomov med bolnikom (med celotno sliko bolezni, ki se izraža skozi skupek simptomov in znakov, specifičnih za posameznega bolnika in ne samo tistih, na osnovi katerih se postavi klasična medicinska diagnoza) in zdravilom, torej splošni princip, ki velja v naravi (in ne diagnoza bolezni) tisto, na osnovi česar izberemo zdravilo pri posameznem bolniku.⁹ Klasična medicinska diagnoza bolezni ne opredeli dovolj natančno in pomeni preveliko posplošenje, da bi bilo na tej osnovi mogoče dovolj zanesljivo predpisati homeopatsko zdravilo. Za predpis zdravila je nepotreben vmesni člen, saj je izpeljana iz klinične slike, ki je tako in tako osnova za predpis homeopatskega zdravila. Homeopatska zdravila zato predpisujemo neposredno na ugotovljene simptome in znake bolezni. Pri tem so najbolj pomembni individualni, posebni, redki in nenavadni simptomi¹⁰, patognomonični simptomi, na osnovi katerih postavimo klasično medicinsko diagnozo, pa so za izbiro homeopatskega zdravila drugotnega pomena. Diagnoza bolezni v homeopatiji se ujema z bolezensko sliko kot celoto, s specifičnimi značilnostmi za posameznega bolnika in je identična z imenom zdravila.

Iz povedanega sledi, da preizkušanje homeopatskih zdravil po načelih šolske medicine ni smiselno in je v nasprotju z načeli homeopatije.

S stališča homeopatije je preizkušanje zdravil, ki je v veljavi v šolski medicini in temelji na statističnih raziskavah na bolnikih (na primer randomizirane dvojno slepe študije), napačno. To je najbolj očitno pri zdravilih za zdravljenje kroničnih bolezni, pri katerih je že v naprej jasno,

poznamo samo po njenih učinkih na organizem, je mogoče bolezensko motnjo, ki jo povzroča, prepoznati samo z manifestacijo bolezni prek senzacij in delovanja tistih delov organizma, ki jih lahko zaznajo čutila opazovalca in zdravnika, torej z bolezenskimi simptomi. Na noben drug način je ne moremo prepoznati. (§ 11)

³ Homeopatska zdravila so lahko mineralnega, rastlinskega ali živalskega izvora.

⁴ Izkušnje so pokazale, da imajo tako pripravljena zdravila večji kurativni učinek kot materialne doze, obenem pa se s postopno odstranitvijo substance izognemo neželenim stranskim učinkom, ki jih lahko ta povzroča (kar pa ne pomeni, da po homeopatskih zdravilih ni nobenih reakcij).

⁵ Na to idejo je Hahnemann prišel, ko je na sebi preizkušal skorjo kininovca.

⁶ Bistvo homeopatskega zdravljenja je, da v bolnem organizmu z zdravilom sproduciramo podobno bolezensko stanje, kot ga ima bolnik. Ker v istem organizmu ob istem času dve podobni bolezni ne moreta obstajati, mora ena nujno izpodriniti drugo. Tukaj ima prednost umetno ustvarjena bolezen, saj jo lahko kontroliramo z dozo in potenco in tako nadvladamo originalno bolezen. Umetno ustvarjena bolezen s prenehanjem jemanja zdravila sama po sebi izzveni. (§§ 26 – 34)

da bo preizkušana snov delovala samo paliativno in da se ne bo dotaknila bistva bolezni. Pri takšnem preizkušanju se spremljajo določeni parametri, ki kažejo samo na to, da določena substanca blaži določene simptome (na primer znižuje krvni tlak, dokler je njena koncentracija v krvi bolnika dovolj visoka), nič pa ne povedo o tem, kaj se dogaja z boleznijo kot celoto (s tistim, kar je v ozadju povišanega krvnega tlaka) in kaj od takšnega zdravljenja ostane po ukinitvi zdravila. Kvantitativno se spremlja nek parcialen vidik bolezni, ki ni bolezen, ampak samo njen odraz. Merilo učinkovitosti teh zdravil ni ozdravljenje, ampak to, kako uspešno zabišejo simptome.

S homeopatskega stališča je zdravljenje s takšnimi zdravili in na takšen način nepravilno, ker vsako simptomatsko oziroma paliativno zdravljenje razumemo kot supresijo.¹¹ Organizem producira simptome z nekim namenom, pri čemer funkcionira tako, da med boleznijo žrtvuje manj pomembne dele. Z drugimi besedami – življenjska sila se odziva na porušeno ravnovesje, pri čemer skuša preprečiti napredovanje bolezni v globlje in vitalno bolj pomembne dele organizma. Simptome in težave vzdržuje na periferiji telesa, ki jo predstavljajo koža in sluznice, zato da ohranja notranjost zdravo. Supresija pomeni, da z zdravili zunanje težave potisnemo v notranjost oziroma v bolj pomembne dele organizma.¹² Težave na površini telesa izginejo in se preselijo na vitalne organe v notranjosti telesa ali pa v po-

dročje psihe, kjer delajo bistveno večjo škodo kot prej. Supresijo predstavlja vsako simptomatsko zdravljenje, pa naj gre za zbijanje povišane telesne temperature z antipiretiki, zdravljenje kožnih bolezni z različnimi mazili, zdravljenje hiperacidnosti želodca z zaviralci izločanja želodčne kisline, uporabo nosnih pršil, zdravljenje s kortikosteroidi itd. itd. Torej je (razen redkih izjem) tako rekoč vse zdravljenje z zdravili, ki so danes v uporabi v šolski medicini, supresivno. Najbolj problematična je seveda kronična supresija. Vemo na primer, da se lahko po zdravljenju kroničnih dermatitov s mazili pojavijo astma, artritis, kronične težave s črevesjem itd., torej bolezni, ki organizem prizadenejo huje kot prvotna bolezen. S takšnim zdravljenjem lahko bolnikom naredimo veliko škode. S supresijo prikrijemo primarni izraz bolezni in naredimo bolezen še težje ozdravljivo. Povzročimo lahko tudi, da akutno obolenje preide v kronično. To so opazovanja številnih zdravnikov homeopatov, ki so delovali v dvesto letih obstoja homeopatije.

Da z zdravljenjem s konvencionalnimi zdravili nekaj ni v redu, lahko ugotovi vsak zdravnik, če prešteje bolnike, ki jih je s temi zdravili ozdravil. Če izvzamemo akutne primere, ki bi marsikdaj ozdraveli tudi brez zdravljenja, pravzaprav nima kaj šteti. Kronični bolniki se nikoli ne znebijo niti zdravil niti bolezni, dobivajo pa nove bolezni (in s tem nova zdravila). Potencial klasičnih zdravil se pri kroničnih bolnikih izčrpa na paliaciji.

⁷ Ta ideja, ki je nekaj najbolj logičnega, je današnji medicini povsem tuja.

⁸ Preizkušanje zdravil na bolnikih ni potrebno, saj glede na načelo podobnosti v naprej vemo (in izkušnja to potrjuje), da bo zdravilo delovalo, če se simptomi zdravila in bolnika ujemajo.

⁹ Zdi se, da je v ozadju tega načela zakon o akciji in reakciji apliciran na dinamično raven. Naprej lahko sklepamo, da je mehanizem delovanja homeopatskih zdravil fizikalen in ne biokemičen (biokemičen tudi ne more biti, saj višje potence homeopatskih zdravil ne vsebujejo aktivne učinkovine). Iz tega, kar je v *Organon* zapisal Hahnemann in kar opažamo v praksi, lahko sklepamo, da je dogajanje naslednje: vsako zdravilo deluje na življenjsko silo in tako povzroči spremembo v zdravju človeka, ki se izraža skozi določene senzacije (simptome in znake) na telesni in duševni ravni. Življenjska sila se pri tem odziva v dveh fazah. V prvi fazi (primarno delovanje) gre za pasivno uklanjanje življenjske sile učinkom zdravila (takrat lahko pride do začetnega poslabšanja), v drugi fazi (sekundarno delovanje) pa gre za reakcijo življenjske sile, ki je prvi ravnoprotna. To pojasni zakaj se pri homeopatskem zdravljenju zdravilo izbira na osnovi podobnosti bolnikovih simptomov s simptomi zdravila. Samo tako lahko namreč v končni fazi, torej s sekundarnim delovanjem življenjske sile, ki je nasprotno obstoječim težavam, odstranimo bolezenske težave. Delovanje homeopatskih zdravil torej temelji na principu akcije in reakcije na dinamični ravni oziroma na ravni življenjske sile, temu pa sledi ustrezen odgovor na telesni ravni. (O primarnem in sekundarnem delovanju glej *Organon*, §§ 63 – 66.)

¹⁰ *Organon*, § 153.

¹¹ Supresija je mogoča tudi s homeopatskimi in ne samo s konvencionalnimi zdravili. Lahko jo povzročimo pomotoma ali pa zavestno, če na primer zdravimo neozdravljivo bolnega. Če se to zgodi pomotoma, lahko napako z izbiro novega zdravila popravimo, seveda če poznamo teorijo homeopatije.

¹² Podoben supresiven mehanizem poznamo pri ljudeh, ki so doživeli psihično travmo. Kadar je psihični šok premočan, se okrog travmatičnega dogodka ustvari polje amnezije, kar je avtomatski obrambni mehanizem preobremenjenega živčnega sistema in strategija preživetja. S tem se ustvari nezaveden kompleks, ki lahko povzroča različne psihosomatske težave. Na eni strani imamo nezaveden kompleks, ki je neviden, tako kot je nevidna bolezen, na drugi pa psihične in telesne senzacije (simptome in znake), ki jih ta kompleks povzroča. Bolnik ima težave toliko časa, dokler kompleksa ne razreši. To je tudi mehanizem disociirane osebnosti in eden od iniciatorjev kroničnih bolezni. Če to apliciramo na kronične bolezni na splošno, pridemo do Hahnemannove teorije o miazmah (prepoznal je tri osnovne miazme oziroma zasnove kroničnih bolezni s tremi modusi operandi – psoro, katere osnova je deficit, sikoza, katere osnova je suficit in sifilis, kjer je v osnovi destrukcija), kjer pravi, da so kronične bolezni samo različen odraz enotnega

ZAKLJUČEK

Razlike med zdravljenjem s konvencionalnimi in homeopatskimi zdravili so velike, izhajajo pa iz različnega pojmovanja bolezni. S konvencionalnimi zdravili se bistva bolezni ne dotaknemo, temveč težave samo potisnemo. To je še posebej problematično pri zdravljenju kroničnih bolezni. Ravno neozdravljivost teh bolezni s konvencionalnimi zdravili kaže, da je takšen način zdravljenja napačen.

Iz povedanega je tudi jasno, da homeopatija ni komple-

mentarna metoda zdravljenja, ki bi bila dopolnilo šolski medicini, kar pogosto slišimo od tistih, ki bi hoteli oba sistema med seboj približati. Homeopatija je nov, samostojen sistem zdravljenja, ki temelji na novi paradigmi in razgalja neustreznost in škodljivost zdravljenja s konvencionalnimi zdravili in zablode šolske medicine.

Vir:

Samuel Hahnemann, Organon umetnosti zdravljenja, 6. izdaja

korena bolezni, ki ga je poimenoval miazma. Kronično bolezen lahko ozdravimo samo, če odstranimo njen koren (ponovno integriramo disociirano energijo oziroma »kompleks«). V nasprotnem primeru (če zdravimo le simptome in tisto, kar je očem vidno) bolezen samo spreminja način manifestacije in se širi na bolj vitalne dele organizma (kar šolska medicina prepozna kot različne bolezni). Razrešitev »kompleksa« oziroma odstranitev miazme (ki se prenaša iz generacije v generacijo) je po Hahnemannu mogoča samo z dinamiziranimi zdravili. Z dinamiziranimi zato, ker gre v osnovi za motnjo na energetski ravni, kjer je ključna informacija, in ne na telesni ravni, kjer je fokus delovanja konvencionalnih zdravil. Nekaj podobnega imamo v računalništvu, kjer je programska oprema tista, ki kontrolira delovanje strojne opreme oziroma računalnika. Vsakemu računalničarju pa je jasno, da napake v programski opremi lahko odpravimo samo na programski način, in ne s posegi v strojno opremo. Na homeopatska zdravila lahko gledamo kot na programske pakete, s katerimi popravljamo okvarjeno programsko kodo, ki je v ozadju iztirjenih fizioloških procesov, in tako ponovno normaliziramo funkcioniranje organizma.